OIKEUSMINISTERIÖ
JUSTITIEMINISTERIET

Lausunto

LsN Marietta Keravuori-Rusanen
LsN Virpi Korhonen

8.6.2020

Eduskunnan perustuslakivaliokunnalle

Hallituksen esitys eduskunnalle valmisteverotusmenettelyn ja autoverotusmenettelyn uudistamista koskevaksi lainsäädännöksi (HE 54/2020 vp)

Seuraamusmaksut

Esityksessä ehdotetaan yhtenäistettäväksi valmiste- ja autoverotuksen seuraamusmaksujärjestelmä vastaamaan muussa verolainsäädännössä jo aiemmin käyttöönotettua järjestelmää, jossa on perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella pidetty tietyin edellytyksin mahdollisena luopua tahallisuuteen tai tuottamuksellisuuteen perustuvasta edellytyksestä eräiden seuraamusmaksujen määräämisessä (PeVL 39/2017 vp, vrt. myös PeVL 49/2017 vp). Seuraamukset olisivat nykyistä kaavamaisemmat ja sisältäisivät vähemmän viranomaisen harkintavaltaa. Lähtökohtana olisi, että seuraamusmaksu voitaisiin jatkossakin määrätä kaikista niistä laiminlyönneistä, joista nykyisin voidaan määrätä veronkorotusta, virhemaksua tai autoverorikkomuksesta sakkoa. Seuraamusmaksujen taso ehdotetaan pääosin tarkistettavaksi vastaamaan vallitsevaa soveltamiskäytäntöä.

Ehdotetun sääntelyn on mahdollista katsoa vastaavan edellä viitattua perustuslakivaliokunnan käytäntöä ja sen voidaan asianomaisessa verolainsäädännön erityisessä sääntely-yhteydessä pääpiirteissään arvioida täyttävän hallinnollisten sanktioiden sääntelylle asetetut vaatimukset. Oikeusministeriö on esityksen valmisteluvaiheessa antamassaan lausunnossa korostanut tarvetta varmistua tahallisuus- ja tuottamusarvioinnista luopumisesta huolimatta siitä, että rikkomusten vakavuusaste tulee sanktioinnin oikeasuhtaisuuden kannalta asianmukaisesti huomioon otetuksi ehdotettavien seuraamusmaksujen ja niiden suuruuden määräämistä koskevassa sääntelyssä. Lisäksi on tärkeää, ettei seuraamusten keskinäisestä suhteesta ja niiden suhteesta rikosoikeudellisiin seuraamuksiin jää epäselvyyttä eikä kaksoisrangaistavuuden kiellon kannalta tarpeetonta päällekkäisyyttä.

Postiosoite
Postadress
Oikeusministeriö
PL 25
FI-00023 Valtioneuvosto
Finland

Käyntiosoite
Besöksadress
Eteläesplanadi 10
00130 Helsinki
Finland

Puhelin
Telefon
0295 16001
Internat.
+358 295 16001

Faksi
Fax
09 160 67730
Internat.
+358 9 160 67730

S-posti, internet
E-post, internet
oikeusministerio@om.fi
www.oikeusministerio.fi
www.justitieministeriet.fi

Edellä mainitut näkökohdat on otettu pääosin asianmukaisesti huomioon esityksen jatkovalmistelussa. Tässä yhteydessä on tarpeen kiinnittää huomiota vielä eräisiin yksityiskohtiin.

Valmisteverolain rikkomisesta määrättävät seuraamusmaksut

Valmisteverolain rikkomuksista sovellettaisiin vastaisuudessa oma-aloitteisten verojen verotusmenettelylain mukaista seuraamusjärjestelmää. Mainitun lain veronkorotusta ja myöhästymismaksua koskevia säännöksiä ehdotetaan tarkistettavaksi sitomalla niiden määräämättä jättäminen oikeusharkintaan. Sääntely vastaa näiltä osin perustuslakivaliokunnan vakiintunutta kantaa (esim. PeVL 39/2017 vp, PeVL 49/2017 vp, PeVL 9/2018 vp, vrt. myös PeVL 12/2019 vp).

Oma-aloitteisten verojen verotusmenettelylain 39 §:n mukainen laiminlyöntimaksu määrättäisiin ehdotuksen mukaan myös eräiden valmisteverotuslaissa tai valmisteverolaeissa säädettyjen velvollisuuksien laiminlyönnistä. Mainittua 39 §:ää on jatkovalmistelussa tarkennettu yksilöimällä kyseiset velvoitteet. Sääntelyn voidaan näin yksilöitynä katsoa antavan riittävän ennustettavuuden seuraamusmaksun määräämisestä. Säännöskohtaisissa perusteluissa on viitattu yleisellä tasolla myös laiminlyöntimaksun piiriin ehdotettujen rikkomusten ja laiminlyöntien vakavuuteen. Sääntelyn oikeasuhtaisuutta kunkin seuraamusmaksun piiriin ehdotetun teon osalta on ilman verolainsäädännön ja verotuskäytännön asiantuntemusta kuitenkin mahdotonta tarkemmin arvioida. Sanktioinnin kohteena olevat laiminlyönnit kohdistuvat suurelta osin myös sellaiseen sääntelyyn, jota ei nyt ehdoteta muutettavaksi.

Huomionarvoista on, että oma-aloitteisten verojen verotusmenettelystä annetun lain 39 §:n mukainen laiminlyöntimaksu ehdotetaan saatettavaksi koskemaan myös valmisteverotuslain 98 ja 98 a §:ssä säädettyä tuensaajan ilmoitusvelvollisuuden laiminlyöntiä. Oma-aloitteisten verojen verotusmenettelystä annetun lain 59 §:n mukaan päätökseen saa hakea muutosta verovelvollinen, verosta vastuussa oleva ja muu asianomaisen verolain mukaan muutoksenhakuun oikeutettu. Muutettavaksi ehdotettu lain 62 § puolestaan koskee muutoksenhakua tiedonantovelvollisuutta koskevaan päätökseen. Tuensaajan oikeudesta hakea muutosta laiminlyöntimaksua koskevaan päätökseen on syytä varmistua.

Esityksen perustelujen mukaan ehdotetut seuraamusmaksut korvaisivat pääosin nykyiset hallinnolliset seuraamusmaksut eikä uudistus siten muuttaisi seuraamusmaksujen oikeudellista luonnetta. Perusteluissa todetaan, että oma-aloitteisten verojen verotusmenettelylain mukaan seuraamusmaksut olisi verojen tapaan maksettava muutoksenhausta huolimatta. Esityksessä ei ole tarkemmin käsitelty seuraamusmaksujen täytäntöönpanoon liittyvää menettelyä. Huomionarvoista on, että perustuslakivaliokunta ei ole katsonut eräiden verotuksen alaan kuuluvien myöhästymismaksujen määräämisessä olevan kyse verotusmenettelystä (PeVL 49/2017 vp). Lähtökohtana on, että hallinnollinen sanktio on täytäntöönpanokelpoinen vasta lainvoimaisen päätöksen perusteella.

Esityksen useaan lakiehdotukseen sisältyy säännös (valmisteverotuslakiehdotuksen 98 §, sähkön ja eräiden polttoaineiden valmisteverosta annetun lakiehdotuksen 26 b §, tupakkaverosta annetun lakiehdotuksen 13 § ja jäteverolakiehdotuksen 10 §), jonka mukaan Verohallinnon on annettava tietojenantovelvolliselle päätös, jos tämä kieltäytyy antamasta tietoja, jotka Verohallinto on kehottanut antamaan. Asiallisesti vastaava, sivullisen tiedonantovelvollisuutta koskeva säännös sisältyy voimassa olevan oma-aloitteisten verojen verotusmenettelystä annetun lain 52 §:ään, mutta sanotunlainen sääntely on muuhun lainsäädäntöön nähden poikkeuksellista. Myös asianomaisten säännösehdotusten merkitys ja erityisesti suhde asianomaisten tiedonantovelvoitteiden laiminlyönnin sanktiointia koskevaan lain 39 §:ään jää epäselväksi. Sääntely on ymmärrettävissä niinkin, että seuraamusmaksu olisi määrättävissä vasta tiedonantovelvollisuutta koskevan lainvoimaisen päätöksen perusteella. Sääntely sinänsä korostaisi tiedonantovelvollisten oikeusturvaa, mutta sen merkitys seuraamusmaksujärjestelmältä tavoiteltavan hallinnollisen tehokkuuden kannalta jää jossain määrin epäselväksi.

Autoverolain seuraamusmaksut

Ehdotettuun autoverolakiin sisältyvät säännökset veroilmoituksen myöhästymisen perusteella määrättävästä kiinteämääräisestä myöhästymismaksusta (50-200 euroa), lisääntyneen veron määrään perustuvasta veronkorotuksesta ja enimmäismäärään (enint. 2000/5000 euroa) sidotusta laiminlyöntimaksusta. Myöhästymismaksusääntelyyn sisältyy perustuslain 21 §:n kannalta merkityksellinen poikkeus kuulluksi tulemisen oikeutta koskevasta pääsäännöstä. Vastaavista, verraten alhaisten Verohallinnon toimialaan kuuluviin kiinteämääräisiin myöhästymismaksuihin liittyvistä poikkeuksista on kuitenkin aiemmin säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (PeVL 39/2017 vp, PeVL 49/2017 vp). Ehdotusta ei voida siksi pitää ongelmallisena.

Uudentyyppinen laiminlyöntimaksu korvaisi autoverolaissa nykyisin säädetyn virhemaksun siltä osin kuin nykyisen virhemaksun alaisen velvoitteen laiminlyönnistä ei tulisi määrättäväksi myöhästymismaksua, veronkorotusta tai verotusmenettelylain mukaista laiminlyöntimaksua. Perustelujen mukaan laiminlyöntimaksu määrättäisiin, jos verovelvollinen tai muu taho jättäisi autoverolain mukaisen velvollisuutensa täyttämättä, mutta siihen ei liittyisi veron ilmoittamista. Näin ymmärrettynä seuraamusten keskinäiseen suhteeseen ei näyttäisi liittyvän soveltamisen kannalta ongelmallista päällekkäisyyttä.

Ehdotetun autoverolain 95 §:n 1 momentin 1 kohdan mukainen laiminlyöntimaksu määrättäisiin sille, joka peruuttaa 56 §:n 1 momentin mukaisesti veroilmoituksen tai jonka veroilmoituksen Verohallinto peruuttaa 56 §:n 2 momentin mukaisesti. Laiminlyöntimaksu korvaisi näissä tilanteissa voimassa olevan lain 43 §:n 2 momentissa säädetyn maksun, joka vastaa suuruudeltaan ennakkoratkaisuhakemuksesta perittävää maksua eli 200 euroa. Siten laiminlyöntimaksun enimmäismäärä voisi olla nykyistä olennaisesti korkeampi.

Esityksessä ei ole tarkemmin perusteltu, miksi mainitun säännöksen alaan kuuluva menettely on katsottu aiheelliseksi saattaa nimenomaan laiminlyöntimaksulla sanktioitavaksi. Huomionarvoista on, että ehdotetusta 56 §:n 1 momentista ei ole yksiselitteisesti johdetavissa verovelvolliseen kohdistuvaa velvoitetta, jonka rikkomiseen tai laiminlyöntiin sanktio olisi luontevasti liitettävissä. Ehdotusta on lausuntokierroksen jälkeen muutettu

siten, että laiminlyöntimaksu määrättäisiin myös siinä tapauksessa, että verotuksen toimittaminen olisi vielä kesken. Perusteluna todetaan, että koska verotuksen toimittaminen käynnistyy jo veroilmoituksen antamisesta, seuraamusmaksu on ”johdonmukaista kohdistaa myös tilanteisiin, joissa veroilmoitus peruutetaan myös ennen verotuspäätöksen antamista”.

Voimassa olevan autoverolain 43 §:n mukaisella ennakkoratkaisuhakemuksen määrään sidotulla maksulla ei ole ollut varsinaisesti verovelvollisen menettelyn sanktiointiin liittyvää tarkoitusta, vaan sillä on lähinnä pyritty estämään se, ettei peruutusta käytetä maksuttomasti ennakkotiedon hakemisen korvikkeena (HE 192/2008 vp). Peruuttamisilmoituksen tekemisestä perittävällä maksulla on katettu aiheettoman työn kustannuksia. Verotuspäätöksen antamista edeltävä peruuttamisilmoituksen antaminen rajattiin vuoden 2006 autoverolain muutoksella (HE 210/2006 vp) nimenomaisesti virhemaksun piiristä ottaen huomioon, että veroilmoituksen käsittelyä ei tuossa vaiheessa välttämättä ole aloitettu eikä ilmoituksen käsittelyyn ole käytetty merkittävästi resursseja.

Lainsäädännössä ei tule säännellä voimakkaammista ohjauksen ja valvonnan keinoista kuin rikkomuksen vakavuus ja muut asiaan vaikuttavat seikat kussakin tapauksessa välttämättä edellyttävät. Ehdotettu laiminlyöntimaksu näyttäisi olevan perusteltua rajata korkeintaan jo toimitetun verotuksen jälkeiseen peruuttamiseen. Sääntelystä olisi asianmukaista käydä myös nimenomaisesti ilmi, mitkä seikat vaikuttavat laiminlyöntimaksun suuruuden arviointiin.

Tietojen saaminen ja luovuttaminen

Esityksessä on useita tiedonantovelvollisuutta koskevia säännöksiä ja myös eräitä säännöksiä salassapidettävien tietojen antamisesta. Perustuslakivaliokunta on arvioinut viranomaisten tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyä perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetyn yksityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta ja kiinnittänyt huomiota muun muassa siihen, mihin ja ketä koskeviin tietoihin tiedonsaantioikeus ulottuu ja miten tiedonsaantioikeus sidotaan tietojen välttämättömyyteen. (ks. esim. PeVL 17/2016 vp, s. 2—3 ja siinä viitatut lausunnot). Valiokunta on antanut merkitystä luovutettavien tietojen luonteelle arkaluonteisina tietoina arvioidessaan myös tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevan sääntelyn kattavuutta, täsmällisyyttä ja sisältöä (ks. esim. PeVL 14/2018 vp, s. 5).

Valmisteverolakiehdotuksen 96 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi, että jokaisen on salassapitosäännösten estämättä annettava pyynnöstä Tullille tietoja valmisteveron alaisten tuotteiden ostoista, hallussapidosta, siirroista, myynneistä ja valmistuksesta. Henkilön velvollisuus antaa itseään koskevia tietoja viranomaiselle on merkityksellistä ennen muuta perustuslain 10 §:ssä turvatun yksityiselämän suojan kannalta. Yritysten osalta tiedot voinevat kuulua myös esimerkiksi liikesalaisuuden piiriin. Säännöksessä ei tarkemmin yksilöidä millaisia tietoja säännöksessä mainituista seikoista tarkoitetaan, mitä tarkoitusta varten tietoja on annettava, eikä sitä, että tietojen tulisi olla tähän tarkoitukseen nähden välttämättömiä tai tarpeellisia. Säännöstä tulisi tarkkarajaistaa.

Autoverolakiehdotuksen 114 §:ssä säädetään sivullisen erityisestä tiedonantovelvollisuudesta. Sen mukaan jokaisen on veroviranomaisen kehotuksesta nimen, pankkitilin numeron, tilitapahtuman tai muun vastaavan yksilöinnin perusteella annettava hallussaan tai tiedossaan olevia tietoja, jotka saattavat olla tarpeen toisen verotusta tai muutoksenhakua koskevan asian käsittelyä varten, jollei tietojen haltijalla lain mukaan ole oikeutta kieltäytyä todistamasta asiasta. Tiedonantovelvollisuus on hyvin laaja, ja kynnys tietojen antamiseen poikkeuksellisen matala (saattavat olla tarpeen) ja velvollisuus voi sanamuotonsa perusteella lähtökohtaisesti koskea mitä tahansa tietoa. Myöskään arkaluonteisia tietoja ei ole säännösperustaisesti rajattu tiedonantovelvollisuuden ulkopuolelle.

Vastaavaa ”saattavat olla tarpeen” -ilmaisua on käytetty myös autoverolakiehdotuksen 60 §:ssä, joka on myös muutoin sisällöltään täsmentymätön. Säännöksen mukaan verovelvollisen ja muun ilmoittamisvelvollisen on veroviranomaisen kehotuksesta annettava veroilmoituksen tai muun antamansa ilmoituksen lisäksi samoin velvoituksin täydentävät tiedot ja selvitykset sekä esitettävä tositteet, jotka saattavat olla tarpeen tämän verotusta tai sitä koskevaa muutoksenhakua käsiteltäessä.

Edelleen lakiehdotuksen 118 §:n mukaan Tullilla on oikeus salassapitosäännösten estämättä antaa veroviranomaiselle omasta aloitteestaan tieto verotettavasta ajoneuvosta, valvontahavainnoista ja muista veroviranomaisen toimivaltaan kuuluvaa autoverotukseen liittyvää tehtävää varten tarpeellisista tiedoista verovelvollista koskevine yksilöinti- ja yhteystietoineen. Luovutettavia salassa pidettäviä tietoja ei ole yksilöity tai sidottu tarkoituksen kannalta välttämättömään. Säännöksen perusteluista ei tarkemmin ilmene minkä sisältöisiin tietoihin esimerkiksi valvontahavainnoilla viitataan. Esityksen perustelujen mukaan poliisin osalta vastaavasta tietojenanto-oikeudesta säädetään nykyisin henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annetussa laissa (616/2019), joka on säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella.

Autoverolakiehdotuksen 115 §:n lopussa on säännös, jonka mukaan mitä verotusmenettelylaissa säädetään Verohallinnosta, sovelletaan myös Liikenne- ja viestintävirastoon. Säännöstä ei ole asiallisesti rajattu mitenkään, vaan kirjoitusasunsa mukaisesti se toisi kaiken verotusmenettelylaissa Verohallinnolle säädetyn toimivallan myös Liikenne ja viestintävirastolle. Pykälässä mainituista säännöksistä voi päätellä viittauksella tarkoitetun rajatumpaa rinnastusta, mutta säännös on muutoinkin pelkkiä viittauksia sisältävänä vaikeaselkoinen. Säännöstä olisi Liikenne- ja viestintäviraston osalta aiheellista täsmentää.

Verotietojen julkisuus

Esityksessä ei ehdoteta muutoksia valmiste- ja autoverotusta koskevien tietojen julkisuutta ja salassapitoa koskevaan sääntelyyn. Vaikka autoverolaki kumottaisiin muutoin, se salassapitoa koskevat säännökset 86, 87 ja 88 §, jäisivät edelleen voimaan. Esityksen mukaan julkisuutta ei ole tarkoituksenmukaista arvioida näiden verolajien osalta erikseen vaan, asia tulee arvioitavaksi verotustietojen julkisuutta ja salassapitoa koskevan kokonaisselvityksen yhteydessä. Nykyinen autoverolaki kumottaisiin lukuun ottamatta salassapitoa koskevia 86, 87 ja 88 §:n säännöksiä. Valmisteverotusta koskevien tietojen ja asiakirjojen julkisuudesta ja salassapidosta puolestaan säädetään pääasiassa vuonna

2010 kumotun valmisteverotuslain (1469/1994) 66 ja 67 §:ssä. Mainitut säännökset jäisivät edelleen voimaan. Mainittujen lakien perusteella pääosa tiedoista on salassapidettäviä. Verotustietojen julkisuudesta ja salassapidosta annettua lakia (1346/1999, jäljempänä verotietolaki) ei sovelleta valmisteverotuksessa eikä autoverotuksessa.

Perustuslain 12.2 §:n mukaan viranomaisen hallussa olevat asiakirjat ja muut tallenteet ovat julkisia, jollei niiden julkisuutta ole välttämättömien syiden vuoksi lailla erikseen rajoitettu. Jokaisella on oikeus saada tieto julkisesta asiakirjasta ja tallenteesta. Perustuslakivaliokunta on lausunnoissaan PeVL 4/2014 vp ja PeVL 40/2005 vp pitänyt tärkeänä, että valtioneuvostossa selvitetään kokonaisvaltaisesti verotustietojen ja niitä vastaavien tietojen julkisuuden ja salassapidon suhdetta perustuslain julkisuusperiaatteeseen. Sääntelyvaihtoehtoja harkittaessa on perustuslakivaliokunnan mukaan syytä kiinnittää huomiota sekä sääntelyn julkisuusperiaatetta toteuttavaan rakenteeseen, että siihen, miten säännökset asiallisesti toteuttavat julkisuusperiaatteen mukaista tiedonsaantioikeutta. Valiokunnan mielestä tässä yhteydessä on syytä tarkastella myös mahdollisuuksia laajentaa verotustietojen julkisuutta (PeVL 4/2014 vp).

Velvollisuus sähköiseen menettelyyn

Lakiehdotusten mukaan sähköinen ilmoittaminen ja hakeminen olisi pakollista sekä valmisteverotuksessa että autoverotuksessa, mutta Verohallinto voisi erityisestä syystä hyväksyä ilmoitusten antamisen muulla tavoin kuin sähköisesti. Perusteluissa todetaan, että paperiasioinnin mahdollisuus tulee säilyttää erityisesti luonnollisten henkilöiden osalta perustuslaissa säädettyjen hyvän hallinnon vaatimusten vuoksi.

Sääntelyä voidaan lähtökohdiltaan pitää perustuslain 21 §:n kannalta hyväksyttävänä. Tosin säännösehdotukset, jotka viittaavat siihen, että Verohallinto erikseen päättäisi paperiasioinnin "hyväksymisestä", evät vaikuta lakiteknisesti onnistuneilta.

Automaattisesta päätöksenteosta

Perustuslakivaliokunta on todennut, että automatisoituun päätöksentekoon vaikuttaa sisältyvän useita hallinnon yleislaeilla nimenomaisesti säätelemättömiä kysymyksiä. Valiokunta on katsonut, että asiasta ja oikeusministeriön valmisteluvastuulle kuuluvan hallinnon yleislainsäädännön alan sääntelytarpeesta tulee tehdä selvitys. Selvityksessä on tarkasteltava, millä tavoin automatisoidun hallintomenettelyn ja päätöksenteon sääntely täyttää hallinnon lainalaisuuden, julkisuusperiaatteen ja hyvän hallinnon perusteisiin kuuluvien hallinnon oikeusperiaatteiden asettamia vaatimuksia sekä turvaa oikeusturvan ja virkamiesten virkavastuun asianmukaisen toteutumisen. Valiokunnan mukaan nyt käsillä olevassa tilanteessa on välttämätöntä pidättäytyä uusista hallinnonalakohtaisista automatisoitua päätöksentekoa koskevista sääntelyehdotuksista (PeVL 7/2019 vp).

Apulaisoikeusasiamies katsoi 20.11.2019 antamassaan ratkaisussa (EOAK/3379/2018), että Verohallinnon automatisoitu verotus- ja päätöksentekomenettely ei perustu asianmukaiseen ja täsmälliseen lainsäädäntelyyn, jossa olisi otettu huomioon hyvän hallinnon ja oikeusturvan sekä virkavastuun asianmukainen toteutuminen. Tästä syystä apulaisoikeusasiamies piti menettelyä lainvastaisena ja katsoi, että automatisoidun päätöksenteon

sääntelytarpeet tulee selvittää viipymättä. Tässä yhteydessä tuli ottaa huomioon myös tietosuoja-asetuksen automatisoitua päätöksentekoa koskeva sääntely.

Esityksestä on edellä mainittujen kannanottojen johdosta poistettu siihen aiemmassa valmisteluvaiheessa sisältynyt automaattista päätöksentekoa koskeva sääntely. Esitystä on muutettu niin, että se ei miltään osin laajenna automaattisen päätöksentekomenettelyn käyttöalaa Verohallinnossa. Esityksen mukaan menettelyt toimeenpantaisiin niin, ettei niihin sisältyisi automatisoitua päätöksentekoa. Valmiste- ja autoverotuspäätökset tehtäisiin virkailijatyönä, kunnes automatisoidun päätöksenteon säädöspohjaan liittyvät kysymykset olisi ratkaistu.

Perustuslakivaliokunnan edellyttämä selvitys on tekeillä oikeusministeriössä. Selvitystä varten oikeusministeriö on kerännyt ministeriöiltä ja muilta viranomaisilta tietoa automaattisen päätöksenteon käyttökohteista ja käytännöistä. Oikeusministeriön arvion mukaan automaattiseen päätöksentekoon liittyvien valtiosääntöisten edellytysten toteuttaminen voi edellyttää säätämistä muun muassa automaattisen päätöksenteon sallituista käyttötilanteista, automaattisen päätöksentekojärjestelmän hyväksynnästä, valvonnasta ja läpinäkyvyydestä ja virkavastuun kohdentamisesta. Lakisystemaattisista syistä sääntely on syytä sisällyttää nimenomaan yleislainsäädäntöön. Tästä syystä esityksen ratkaisu, jonka mukaan automaattisen päätöksentekomenettelyn käyttöalaa ei tässä vaiheessa laajenneta on perusteltu ja se on myös linjassa perustuslakivaliokunnan lausunnosta ja apulaisoikeusasiamiehen päätöksestä ilmenevien lähtökohtien kanssa. Oikeusministeriö tekee asian valmistelussa edelleen yhteistyötä valtiovarainministeriön ja muiden ministeriöiden kanssa.